

CURIERUL MISSIONAR

„CĂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTEȘC CELE BUNE”

Anul XIX.

CELOR CE BINEVESTEȘC PACE.

No. 3.

Cuprins:

Comunitatea și jertfa ei
în lumina profeției

Credincioși în intențiile
sufletului

Ia și citește!

Ordinea evenimentelor

Organizarea unei școli
de Sabat

Ce să citească Tineretul

Straja Dimineții în viața
creștinului

Pentru micuții noștri —
Urșii din pădure

O lucrare minunată

Necrolog

Anunțuri

Diverse

Comunitatea și jertfa ei în lumina profeției

Hristos este capul bisericii și El o iubește cu o iubire nemărginită. „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea”. Ier. 31, 3. Mănat de această iubire veșnică și neschimbătoare, Hristos S'a dat pe Sine pentru ea. El a adus cea mai mare jertfă și a lucrat neobosit pentru ea, atât în zile bune cât și în zile rele, spre a-i asigura fericirea și bunul ei mers. Căci „pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta dela tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine”. Is. 54, 10. Jertfa Sa de iubire de pe Golgota a făcut punte peste prăpastia dintre cer și pământ, și a pus în mișcare oștile nenumărate ale cerului, ca să vină și să ajute păcătoșilor. Acesta a rămas singurul mijloc, care poate inmuia inima omenească impietrită de păcat, și s'o învrednicească a fi primită iarăși de Dumnezeu. Ceva mai mult, această iubire de neasemuit a lui Hristos, a fost în stare să învrednicească și pe credincioși ca să aducă, pentru salvarea semenilor lor, jertfe ne mai văzute până aci, și să-și pecetluiască uneori chiar cu moartea credincioșia lor față de Hristos. Numai din imboldul iubirei gata de jertfă și mereu dovedită a lui Hristos, a fost în stare femeia Sa — biserica să cânte astfel:

*Te voui iubi, a mea Tărie,
Te voui iubi cât voui trăi,
Si-oiu asculta de-a Ta poruncă,
Si'n veci de veci Te voui mări.*

Cor: *Te voui iubi, Salvarea mea,
Si'n veci Te voui 'nălța.*

*Te voui iubi, a mea Vieață,
Amicul cel mai scump al meu;
Căci Tu mă'nveși și-mi dai povață,
Cum să măresc Numele Tău. — Cor.*

*Umblam pribeag și stam departe,
Si mângâiere nu găseam.
De-al Tău cuvânt eu n'aveam parte,
Si tot mereu mă sbuciumam. — Cor.*

*Condu-mă-acum pe dreapta-Ti cale,
Ca să-Ti servesc mereu cu drag.
Să nu mai iiu mereu în jale,
Si rătăcind ca un pribeag. — Cor.*

*Te voui iubi, a mea Coroană,
Te voui iubi, al meu Păstor;
Căci Tu m'ai scoș din astă lume,
Mi-ai fost un bun Mântuitor. — Cor.*

Trad. de P. Turturică
din germ. După Johann Scheffler.

Biserica a rămas credincioasă până la moarte acestui vot solemn. Minunate sunt rapoartele scriitorilor Noului Testament despre iubirea cea fierbinte a bisericii creștine primitive! Minunată a fost cântarea cântărilor ei față de soțul ei (Hristos)! „Cine ne va despărți de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foamețea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia călăului? — După cum este scris: Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat. Totuși, în toate ace-

ste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit". Rom. 8, 35—39. Mii și zeci de mii de bărbați credincioși au mers în lucrarea Domnului, au trecut printr'o mare luptă de suferință, au devenit o priveliște pentru lume, prin ocară și strămtorările pe cari le-au suferit, și au suportat cu bucurie-nu numai răpirea averilor lor, ci chiar și cele mai oribile chinuri și moarte de martir, sfășiați de fiare sălbatice. Tot cu aceeași credințioșie și vitejie a rezistat și biserica ce a urmat după era apostolică. In acele zile primitive, când diavolul umbla într'adevăr ca un leu răcnind și făcea toate sforțările ca să înghită biserica, ea a ascultat de îmbărbătarea dată de Hristos: „Fii credincios până la moarte!" Si iarăși, zeci de mii dintre fiii ei au murit cu veselie, ca martori pentru Tatăl lor ceresc. Sângele acestor credincioși era sămânța bisericii din zilele de întunecime ale evului mediu.

Încă de pe vremea când în sânul bisericii a avut loc cea mai mare minune a tuturor timpurilor: nașterea Fiului lui Dumnezeu după trup, — și când, după înălțarea Sa la cer, ea a pornit să-și aducă la îndeplinire misiunea ei mondială, apostolul Ioan vedea sosind timpul, în care arhivrajmașul lui Dumnezeu avea să reușească să exileze pe femeia lui Hristos în pustie timp de 1260 ani. Apoc. 12, 6. 14.

Prin înfrângerea celor trei puteri ariane: Herulii, Vandalii și Ostrogoții (538), și prin înțelegerea franco-papală, pentru biserica creștină din Europa de Vest a început un timp greu. Acel sistem de prigonire împotriva tuturor acelor cari țineau cu credințioșie la principiile creștinismului original, venea de fapt din Bizanț (Roma de Răsărit). Invățatul John Draper confirmă însă că, după prăbușirea imperiului Roman, acest sistem a fost împrumutat și de Roma papală, care și-a întins umbrele sale întunecoase peste Europa multe secole de-a-rândul. „Cel ce știe, ce însemna religiunea apostolilor pe acea vreme, trebuie să fie îngrozit în totul, când vede ce fel de religiune s'a întemeiat și răspândit în numele acolora". — „Istoria dezvoltării spirituale a Europei", cap. XII. Draper a stabilit că acest sistem a stăpânit în Europa peste o mie de ani și că a fost plin de întunec și de groază. Biblia a prezis însă cu sute de ani mai înainte, că biserica lui Hristos avea să sufere timp de 1260 de ani sub acest sistem.

In tot decursul acestor secole, Sătana a întrebuințat toate mijloacele și căile, ca să amărăscă vieța femeii lui Hristos, și, de ar fi fost cu putință, s'o șteargă de pe fața pământului. In privința aceasta cetim: „Atunci șarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s'o ia râul". Apoc. 12, 15. Acesta era un râu de strămtorări și suferințe nespuse, torturi și înjosiri, a cărui albie se întindea în lung și în lat în tot decursul timpului de întunecime al evului mediu. Contele Hoensbruck descrie această cale sângeroasă a bisericii din pustie după cum urmează: „Aceasta e o cale înfricoșătoare, cale de spaimă și de groază. Pe dreapta și pe stânga, ea e îngrădită cu mii de ruguri și eșafoduri însângerate. Flăcările rugurilor se ridică trosnind către cer; picioarele noastre pășesc peste râuțe curgătoare de sânge omenesc; trupuri omenești se înconvoaie în văpaia focului; capete de oameni se rostogolesc pe drumuri. Ființe omenești, într'o stare jalnică, sunt țărîte de semenii lor; ochii lor sunt stinși de lunga ședere în celulele întunecoase; membrele lor sunt schilodite și sfășiate de unelte de tortură; sufletele lor sunt sugrumate, profanate și batjocorite. O, ce cale jalnică! Si ea nu se mai termină! In întortocheri nesfârșite, ea se întinde peste toate țările Occidentului. Trece prin Italia, prin Spania, prin Franța, prin Germania, și trece mai departe prin centrele culturii și civilizației, prin punctele luminoase ale vieții și evlaviei creștine. Aceasta este o cale rânduită după un plan. Ea a fost destinată să dureze timp de mai multe secole; creștinismul și cultura n'au fost în stare să împiedice calea morții în dezvoltarea ei. Ce putere înfricoșată trebuie să fi avut acel ce aduce la îndeplinire această cale a morții! Ca nici o altă putere din lume, ea a adus blestem și pierzare, uriciuni sângeroase și profanare în sanctuarul lăuntric al omenirii și în religiune". — „Papismul în activitatea sa cultural-socială", Leipzig 1904.

După trecerea timpului de prigonire de 1260 ani, când apoi, la 1844, s'a împlinit și perioada profetică de 1335 ani din Dan. 12, 12, sosi pentru femeia lui Hristos, timpul când ea a părăsit vieța de pustie, spre a merge în toată lumea cu solia de pregătire a tuturor popoarelor pentru venirea bărbatului ei — Hristos. Profetul inspirat, vede în viziunile sale profetice, sfârșitul celor 1260 ani de exil al bisericii adevărate, și vede în același timp o femeie ieșind din pustie. Plin de

uimire, el întrebă: „Cine este aceea, care se suie din pustie, rezemată pe iubitul ei?" El însuși răspunde că este femeia a cărei „dragoste este tare ca moartea, și gelozia (ei) este neînduplecată ca locuința morților. Jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n'ar putea s'o innee. Cânt. Cânt. 3, 5—7.

Descrierile lui Isaia despre ieșirea bisericii lui Hristos din pustiiul vechiului Babilon, sunt aplicabile și pentru biserica zilelor din urmă. Când Babilonul Noului Testament era căzut și când toate pregătirile erau făcute ca femeia lui Hristos, — cei rămași din zilele din urmă, — să poată părăsi pustiiul Babilonului din Noul Testament, Isus — bărbatul ei — a salutat-o cu următoarele cuvinte: „Bucură-te, steapo, care nu mai naști! Izbucnește în strigăte de bucurie și veselie. . . . Lărgeste locul cortului tău; și întinde înveltoarele locuinței tale: nu te opri! Lungește-ți funiile, și întărește-ți țărșuii. Căci te vei întinde la dreapta și la stânga, sămânța ta va cotropi neamurile, și va locui cetățile pustii. Nu te teme, căci nu vei rămânea de rușine; . . . căci Domnul te cheamă înapoi ca pe o femeie părăsită și cu inima întristată, ca pe o nevastă din tinerețe, care a fost izgonită . . . Nenorocito, bătuto de furtună, și nemângâiato! Iată, îți voi împodobi pietrele scumpe cu antimoniu, și-ți voi da temelii de safir. . . . Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea fiilor tăi. Isa. 54. „Cel mai mic se va face o mie, și cel mai neînsemnat un neam puternic. Eu, Domnul, voi grăbi aceste lucruri, la vremea lor". Isa. 60, 22.

In vremea aceea, între anii 1844—1860, era foarte greu de crezut că această femeie sărmană și slabă, (biserica) să poată reuși vreodată să ducă Evanghelia cea veșnică la toată lumea, la toate popoarele și limbile, și să le pregătească pentru venirea în curând a bărbatului ei — Hristos. Totuși, după cum am spus, nici apele prigonirii milenare, nici râurile închiziției din întunecul evului mediu n'au reușit să stingă iubirea ei față de Hristos, sau s'o distrugă de pe pământ. Mănată de această iubire, ea a fost voioasă să aducă orice jertfă. Așa, de exemplu, fratele Bates și-a vândut partea sa de vapor comercial și banii obținuți pentru aceasta i-a dat pentru lucrarea lui Dumnezeu. Cei dintâi predicatori ai bisericii noastre se îndeletniceau cu lucrul cel mai greu, în pădure,

cu scoaterea la piatră sau cu munca câmpului, spre a procura mijloace pentru tipărirea literaturii, și pentru plata călătorii misionare, cari erau foarte scumpe pe vremea aceea. Mai târziu, când ei au văzut necesitatea procurării unei mașini de tipar mai bune, un frate credincios și-a vândut cei doi boi, pe cari-i avea și așa au găsit banii pentru noua mașină de tipar. Pe astfel de jertfe din iubire s'a clădit lucrarea bisericii noastre.

Biserica lui Hristos, născută și crescută prin jertfe de iubire nemărginită, era gata pentru două feluri de jertfe: Să trăiască sau să moară pentru lucrarea Sa. De o astfel de iubire, comunitatea a trebuit să dea dovada, căci Domnul, bărbatul ei, i-a dat făgăduința, că ea se va întinde peste întreg pământul și va naște mulți copii. Iar când ea a început să capete copii și să întindă funiile corturilor ei misionare din ce în ce mai mult; să lărgească corturile ei și să-și întărească și mai mult țărșii, ea a avut nevoie de multă dragoste și răbdare ca să poată suporta toate greutățile și să facă jertfe, necesare sporirii familiei ei. Astăzi ea numără aproape o jumătate de milion de copii în toate părțile lumii, din 649 de limbi și popoare. Această familie uriașă și străduințele ei pentru întinderea soliei, lărgirea corturilor, întinderea funiilor, întărirea țărșilor în 378 de țări și insule, întreținerea a 163 de instituții, 2.736 de școli cu 112.832 de elevi și 73 case de editură, cari tipăresc și răspândesc literatură în 194 de limbi, toate aceste întreprinderi cer din partea ei jertfe zilnice uriașe.

Iubiți frați, cari aveți familii numeroase, voi știți foarte bine ce jertfe se cer dela voi pentru întreținerea familiilor voastre. Orice sporire a familiei, și orice an nou pretinde dela voi jertfe tot mai mari. Tot așa stau lucrurile și cu familia lui Hristos — biserica. Si ea crește din zi în zi, căci Domnul a făgăduit, că din cel mai mic va fi o mie, și din cel mai de jos un neam puternic, și atunci, nu e de mirare, că jertfele ei cresc proporțional cu creșterea ei, și apelul la servicii și jertfe din iubire devine din ce în ce tot mai stăruitoare.

Domnul știa foarte bine că această jertfă ne va împovăra tot mai mult și ne va procura adesea multă îngrijorare și temeri, de aceea El îmbărbătează pe fiecare dintre noi, cu vintele: „Nu te teme, căci tu nu vei rămâne de rușine!” Ni se dă porunca să întindem funiile corturilor mi-

sionare, să facem lucrarea tot mai departe, chiar și atunci când aceasta ne-ar costa vieașă. In cuvântul Său profetic, Domnul ne-a mai spus, că această lucrare va fi amară la gust, întocmai ca o mâncare amară. Apoc. 10, 10. Dar oricât de amară ar fi această lucrare și oricât de grea ar fi povara ei, Domnul ne silește tot mereu să întindem funiile și să intrăm în câmpuri noi. Apoc. 10, 11. Profeția ne spune, că va veni o zi, când jertfirea pentru cauza împărăției lui Dumnezeu va trece printr'o mare strâmtorare, așa cum niciodată n'a mai fost, și atunci, când ultimul suflut va fi adus la Mântuitorul, când ultimul păcătos va fi avertizat, când biserica va sta fără pată sau sbârțitură, atunci va răsuna din cer porunca: „Destul!” Atunci, Domnul va veni și va lua la Sine pe femeia Sa credincioasă. Dan. 12, 1; Apoc. 19, 6—9.

Iubite frate, iubită soră, nu voiești oare să treci plin de binecuvântare prin această strâmtorare care vine, și apoi să fii totdeauna cu Domnul? Nu dorești să fii atunci printre aceia, despre cari îngerul zice: „Aceștia vin din strâmtorarea cea mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea tronului de domnie al lui Dumnezeu, și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui.... Nu vor mai suferi de foame, nici de sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță?” Apoc. 7, 14—17. In „Marea Luptă” ediția germ. pag. 719. 720, cetim, între altele, despre acești credincioși, că ei au primit solia îngerului al treilea și au jertfit totul pentru Isus. Tot așa cetim și în mărturi: „Există bărbați și femei cari au părăsit toate pentru Hristos”.

Fiara condusă de femeia desfrănată a fost unealta lui Satana, prin care să împiedece lucrarea femeii lui Hristos — a bisericii, — care a prigonit-o cu cruzime și a folosit toate mijloacele, ca să aducă Mântuitorului o înfrângere rușinoasă și să zădărnicească în totul lucrarea salvării de suflete. Biserica a rezistat însă cu vitejie chiar și în decursul petrecerii ei în pustie timp de 1260 de ani, iar când aceștia au trecut, ea n'a șovăit, și nici nu s'a temut de amenințările celeilalte „fiare”, ci și-a început misiunea ei mondială, fiind gata să facă orice jertfă pentru aducerea la îndeplinire a lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Caracterul fiarei este pornit să se împotrivescă lucrării lui Dumnezeu. Dar despre cântăreții dela marea de cristal se spune că au

biruit caracterul fiarei. Prin jertfele lor zilnice de iubire, ei au crescut mari și au devenit cântăreții cerului. De aceea ei vor străluci ca bolta cerului și ca stelele în etern și perpetu. Dan. 12, 3.

Iubitul meu frate, stăruiește cu răbdare! Iubită soră, nu da înapoi! Pune pe Mântuitorul ca pe o pecete în inima ta, și ca pe un sigiliu pe brațul tău. Reazămă-te de Amicul tău cresc. și rămâi credincios Lui și bisericii Sale până la moarte. Stăruiește cu răbdare încă puțin, căci curând, foarte curând, va ajunge și jertfa noastră măsura ei deplină și atunci vom depune lucrul nostru, vom îmbrăca hainele de sărbătoare și vom intra la nunta Mielușelului. Cum ne va fi, când după luptă amară, Si după un traiu în loc întunecos, Din străinătăți ne'ntoarce în cea țară, Ce-i pregătită nouă de Hristos! Când, praful scuturând de pe picioare, Ne luăm adio dela suferinți. De lacrimi ștergem fața, de sudoare, Căci moștenim scumpe făgăduinți. (Imnuri Creștine 122).

Albino Mocnik Belgrad

Cercul „Tabita” din Cernăuți activează intens în lucrarea de binefacere.

Credincioși în intențiile sufletului

„Și din ceruri s'a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu iubit, în care Imi găsec plăcerea”. Mat. 3, 17.

În planul Mântuirii, găsim desfășurate intențiile lui Dumnezeu. împlinite și manifestate prin persoana Domnului Isus Hristos. La început omul n'a înțeles pe deplin acest intenții din făgăduințele date, decât la urmă când Domnul Hristos le-a manifestat în viața trăită pe pământ. De aceea, Tatăl a spus: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Imi găsec plăcerea”. Dumnezeu Și-a găsit plăcerea în Domnul Isus Hristos, pentru că El trăia și manifesta în viața de toate zilele, voința Lui.

Exemplul de mai sus este dat și pentru noi oamenii, numai că, de când omul a păcătuit, el tot s'a îndepărtat de Dumnezeu. Chiar în grădina Edenului, după ce păcătuiseră, Adam și Eva căutau să se ascundă de Dumnezeu. De atunci, omul a decăzut creându-și o stare a sa personală. Această stare, nimeni nu o poate cunoaște mai bine decât omul singur și Dumnezeu înaintea Căruia nimic nu poate fi ascuns. Dar ce poate ascunde această stare? Și cum se manifestă intențiile omului după căderea în păcat?

În legăturile noastre zilnice, comunicăm unii cu alții după anumite îndemnuri lăuntrice. Aceste îndemnuri ne pun în mișcare întreaga ființă, ca astfel să ne manifestăm lăuntru nostru. Manifestarea lăuntru inimii noastre prin legăturile zilnice cu oamenii, se poate arăta sub trei înfățișări: a. prin sinceritate b. prin răutate c. prin fățarnicie.

Prin sinceritate cel care vrea să spună ceva, să ajute, să lucreze sau să facă o faptă bună, e călăuzit de un simțământ interior pe care noi îl numim intenție. Dacă spune ceva, vorbirea îi este curată cât și fapta pe care o face, pentru că intenția care l-a îndemnat la săvârșirea lor, este

curată. Izvorul intențiilor este curat. „După roadele lor îi veți cunoaște”, spune Domnul Isus Hristos. Dacă vara observăm o măr încercat cu fructe, imediat ne dăm seama, că toate aceste fructe de pe pom, sunt rezultatul unor lucrări lăuntrice săvârșite în interiorul lui. Dar ca fructele să fie așa de frumoase și sănătoase, a fost nevoie de razele abundente ale soarelui. La fel, omul sincer lucrează sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Cel sincer are intenții curate. Izvorul lui este așa de curat, că fapta sau lucrarea săvârșită dovedesc cu prisosință. La omul sincer, manifestarea interiorului său în afară, are o completă asemănare — între ceea ce a făcut și intenția care l-a îndemnat să săvârșească o astfel de lucrare. După felul cum a săvârșit cineva o lucrare, putem să ne dăm bine seama și de felul lăuntric al intențiilor — dacă izvorul lor este curat sau murdar.

Al doilea fel de manifestare a intențiilor lăuntrice ale omului, se arată prin răutate. Tot ceea ce face acest fel de oameni, este pornit din intenții rele — al căror izvor este numai otrăv. Faptele lor, lucrările lor, sunt rele, pătate și murdare. Și în acest fel de manifestare a intențiilor, există o completă asemănare — între intențiile lăuntrice și faptele din afară. Uneori acest fel de răutate este împinsă sub imboldul intențiilor rele, chiar până la cruzime.

Al treilea fel de manifestare este fățarnicia. Dacă este ceva mai primejdios pentru sufletul omului, apoi este tocmai acest fel de manifestare. Domnul Isus Hristos a condamnat și a urit fățarnicia.

Purtarea celui fățarnic față de cele două manifestări amintite, este cu totul deosebită. La omul sincer este o completă asemănare între intențiile lăuntrice și faptele sau lucrările rezultate din îndemnul acestor intenții. La cel

rău la fel. Cu cel fățarnic lucrurile se schimbă. Intențiile sunt altele și faptele altele. Între ele nu există nicio asemănare. De aceea spunea pe vremuri Domnul Isus Hristos: „Voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înlăuntru sunt pline de răpire și de necumpătate. Voi sunteți ca mormintele vărui-te, cari, pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinlăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurătenie. Voi pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinlăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege”. Matei 23, 25, 27, 28. Din aceste cuvinte noi putem învăța, cât de mult se ocupă Dumnezeu de starea lăuntrică a omului. Este primejdios pentru suflet să spui una și să faci alta.

Fățarnicia este în același timp strâns legată de lingușire. Aceste două nu se pot despărți una de alta, cum nu se poate despărți capul de corp. La omul fățarnic, lingușitor, intențiile îi sunt murdare, iar faptele par bune și frumoase, cum compara Domnul Isus Hristos în vorbirea Sa „morminte vărui-te” — frumoase — adică fapte sau lucrări făcute din fățarnicie și lingușire; iar înlăuntru pline de oase și necurătenii — adică intenții al căror izvor este necurat.

Cel fățarnic își ține ascunse intențiile, iar prin exterior se manifestă cu totul altfel. Ei sunt ca un laț cu care se prinde păsările. Scopul pe care-l urmărește este foarte ascuns. Ei urmăresc ceva și pentru ca să-și acopere intențiile ascunse, se manifestă printr'o înfățișare lingușitoare. Uneori, pentru ca lingușirea să nu apară în felul ei grosolan, se manifestă o aparentă purtare exterioară de om nobil și politic, și atunci e greu să pricepi scopul intențiilor.

Nu este cazul ca să mergem prea departe cu examinarea acestui fel de manifestări a intenții-

(Urmare la pag. 5)

Ja și citește!

De ce trebuie să cetim?

Mai întâi să ne întrebăm: **de ce trebuie să mâncăm?** Răspunsul nu e greu de dat. Cine nu știe că fără mâncare omul nu poate trăi?! Fiecare din noi simțim zilnic foame, care este semnul că a sosit timpul să mâncăm. Așa după cum o mașină de cale ferată nu poate merge fără cărbuni, lemne și apă, tot așa și minunata mașină omenească nu s'ar putea mișca dacă nu i-am da hrana trebuincioasă. Oricine știe că prin mijlocirea alimentelor se întreține viața. Din ele corpul își trage substanțele necesare pentru perpetuarea existenței. Fără hrană, omul moare.

Cunoscând toate acestea și dându-ne bine seama de ele, acum să ne punem și întrebarea: **de ce trebuie să cetim?** Nevoia de a ceti este tot atât de mare ca și aceea de a mânca. Noi trebuie să ne întreținem nu numai viața corporală, ci și pe cea spirituală. Dacă ne hrănim numai truște cu ceea ce noi mâncăm și bem, e

drept, noi trăim, dar numai pe jumătate. Trăim numai pentru viața aceasta trecătoare. Suntem ca și niște arbori cari, de jos și până sus, vegetează numai pe jumătate: pe o parte sunt verzi, iar pe alta uscați. Aceasta, din cauză că, pe o parte circulă seva ce le întreține viața, dar pe cealaltă, nu.

Pentru ca ființa noastră omenească să trăiască în întregime, adică, atât pentru viața aceasta cât și pentru cea viitoare, trebuie să ne hrănim deopotrivă atât corpul cât și spiritul. Căci „omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. (Mat. 4, 4). De ce să părtinim corpul și să nedreptăm spiritul? De ce să fim atât de vitregi față de propriul nostru suflet, lipsindu-l de hrana spirituală? Dacă ne vom hrăni numai truște dar nu și sufletește, în cazul acesta, corpul va trăi dar spiritul se va stinge, va muri de foame spirituală. E drept: „nimeni nu și-a urît vreodată trupul lui, ci îl hrănește și

il îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica”; dar, oare, cu cât mai mult ar trebui hrănit și îngrijit sufletul?! Intr'un anumit înțeles, Domnul pune spiritul mai presus de corp: „Duhul — zice El — este acela care dă viață, corpul nu folosește la nimic. Cuvintele pe cari Eu vi le vorbesc vouă, sunt duh și sunt viață. ... Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică, și pe care v'o va da Fiul omului. ... Eu sunt Pâinea vie, care s'a pogorît din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii. Adevărat, adevărat, vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n'aveți viața în voi înșivă”. Ioan 6, 63, 27, 51, 53.

Sufletul nostru trebuie să flămânzească și să înseteze după hrana trebuincioasă pentru întărirea lui și pentru sporirea minții noastre. În viața spirituală. „lucrurile asupra cărora noi meditam și cu cari ocupăm mintea noastră, acelea dau tonul, direcția și puterea vieții noastre spirituale”. (Calea către Hristos).

De aceea, străduințele noastre stăruitoare ar trebui să fie îndrumate în direcția de a sădi în fiecare suflet — tânăr sau de vârstă mai matură — o năzuință sinceră și arzătoare spre acest ideal minunat. „O bună cultură intelectuală pregătește încă pe om a vedea just, în ordinea morală, a judeca oamenii și evenimentele fără exagerație, nici părtinire, fără indulgență și fără răutate, fără optimism; când ea se unește cu o dragoste sinceră de adevăr, ea este dușmana de moarte a prejudecăților și a ideilor precugetate. Ea face în stare pe om ca, chiar în amestecul confuz al ideilor contemporane, să deosebească adevărul de minciună, să zădărnicească sofismele teoreticianilor suspecți, și să reziste amăgirii prin cuvinte lingușitoare”. (Bourceau).

Cultivarea inimii și caracteru-

(Urmare dela pag. 4)

ilor omului. Ceea ce ne interesează pe noi creștinii, sunt următoarele: Cum este izvorul intențiilor mele? Este curat? Există o completă asemănare între intențiile mele launtrice și faptele sau lucrările săvârșite? Ar putea să-mi spună și mie Dumnezeu Tatăl după cum a spus și Domnului Isus Hristos: „Acesta este fiul Meu prea iubit în care Imi găsesc plăcerea”? Legătura dintre Tatăl și Fiul este unul din exemplele cele mai bune de imitat și luat ca model. Izvorul intențiilor Domnului Isus Hristos era din Dumnezeu, pentru că El trăia într'o continuă legătură cu Tatăl, iar prin viața Sa a manifestat în întregime voința Lui. El spunea: „Eu nu pot face nimic dela Mine Insumi”.

Imitând în totul pe Domnul Hristos, ajungem să înțelegem rostul cuvintelor spuse prin Spiritul profeției: „Fericiți cei curați cu inima”. Au o însemnătate mult mai adâncă — nu numai curați cu simțul, ceea ce lumea înțelege prin curăție, liberi de orice sensualitate și de orice poftă, ci **credincioși în intențiile ascunse ale sufletului**. — „Cugetări de pe Muntele Ferișilor”.

Să fim credincioși în intențiile ascunse ale sufletului, față de familie, față de îndatoririle pe cari le avem către Dumnezeu, și față de obligațiile noastre în legătură cu lucrarea Lui. Credinșia și sinceritatea intențiilor, vor fi însoțite de bogate binecuvântări din partea lui Dumnezeu.

Gh. Stănică

lui ar trebui urmărită în toată viața cu un deosebit interes. Scrierile bune ar trebui prețuite și studiate cu zel, pentru a trage din ele cele mai mari foloase sufletești. Un tânăr care ar sacrifica în fiecare zi cel puțin un ceas pentru cetit — de preferință dimineața când spiritul este liniștit după odihna de noaptea — ar rămâne surprins de fericirile foloase pe cari le-ar trage din cetire; iar, pe de altă parte, și-ar feri spiritul de multe plăceri vătămătoare, în acele momente petrecute cu cetitul. O carte bună valorează mult pentru progresul omenirii; valorează mult mai mult decât toate povețele rostite în public și acoperite de freamătul deșert al mulțimii, sguđuită pentru o singură clipă și lăsată apoi în aceiași întunecată indiferență. **Ideile ce se desprind din cetirea unei cărți bune, formează luminile ce călăuzesc gândurile pe drumul viitorului.** Cuvântul bine scris și frumos înfățișat — **cuvântul adevărului** — ridică sufletele pe culmile extazului, de pare că se înalță din corpuri, trezește doruri curate adormite în făgașul trecutului, deșteaptă năzuinți frumoase și înălțătoare, și alcătuește în sufletul înțelegător un sănătos fond de conștiință, pe care se pot clădi fără teamă, idealurile de muncă și viață mai bună, de înnobilare a vieții și caracterului.

Cărțile bune — zice cineva — sunt folositoare vieții intelectuale și trebuie să le iubim cum un avar își iubește avutul, cum un fiu își iubește părintele, cum un rege își iubește tronul și coroana. Să prețuim cărțile morale, instructive și bine scrise, așa cum prețuește bolnavul sănătatea și orbul lumina zilei.

Un om nu poate întreprinde o acțiune folositoare decât cu condițiunea de a fi instruit. „In carte fiind depozitate toate științele, ideile și documentele, ea rămâne una din primele mijloace de a forma spiritul. Ea este stimulental natural al gândirii. Nimeni nu poate pretinde a scoate din ea hrana completă a vieții

sale intelectuale. Cu toții avem nevoie de a ceti, pentru a căpăta idei, pentru a face să izbucnească cele ce sunt în noi, și pentru a păstra, reinnoi și a spori cunoștințele noastre. Lectura ne ajută ca să împlinim neajunsurile descoperirii noastre. **Ea este remediul suveran contra sterilității spiritului**”. (Bourceau).

„Cărțile sunt profesorii cari ne instruesc fără nuce, fără cătușe, fără cuvinte aspre sau mânioase, fără să ceară daruri, nici bani. Dacă te apropii de ele, nu dorm; dacă le întrebi, nu-ți ascund nimic; dacă nu le prețuești după cum merită, nu se plâng niciodată; dacă ești neștiutor, nu pot să te ia în batjocură”.

În cărțile alese este cuprins un patrimoniu cultural de o valoare însemnată. **Ele constituiesc o tovărășie instructivă folositoare, de o mare superioritate intelectuală.**

„Ziceți că eu n'am prieteni? Am prieteni, a căror societate e foarte plăcută: prieteni din toate țările și din toate timpurile. Ei totdeauna sunt în jurul meu. Când îi chem, vin; când îi întreb, îmi răspund. Unii din ei îmi povestesc ce s'a întâmplat în timpurile trecute; alții, ce se întâmplă în timpul de față. Unii mă învață să trăiesc bine; alții, să mor bine. Alții, prin veselia lor, îmi risipesc grijile și necazurile. Unii îmi oțelesc inima în suferințe; alții mă învață să desprețuiesc dorințele inimii. Unii mă poartă de mână pe drumul științelor; alții mă povățuiesc pe calea virtuților. Vreo răsplată pentru atâtea binefaceri ei nu cer altceva decât o cameră modestă, unde să fie scutiți de pulbere. Când ies pe afară, îi iau cu mine, pe cărările pe unde umblu. Liniștea câmpurilor și umbra copacilor le place mult mai bine decât sgomotul orașelor. Și știți voi cine sunt acești prieteni ai mei? — **Sunt cărțile ce citesc!**” (Petrarca).

Celebrul astronom german, John Herschel, zicea, „Dacă mi-ar fi îngăduit să-mi aleg singur o plăcere care să mă susțină în toate împrejurările vieții, și

care să fie pentru mine un izvor neseecat de fericire și de bucurie, un sprijin contra tuturor restrigțelor vieții și contra răutății oamenilor, eu aș alege **plăcerea cetitului**, căci acela care își poate satisface această plăcere este un om fericit”.

Gânditorul francez, Ch. Montesquieu, spunea: „N'am avut nicio durere, pe care o oră de lectură să nu mi-o fi alinat. Ori de câte ori te simți nefericit și ai nevoie de uitarea necazurilor tale, când, rănit de loviturile vieții, dorești un mângaietor suprem; când plictisit de banalitățile și vulgaritățile mediului, aspiri la o societate aleasă; când vrei să plângi sau să râzi de nimicurile de aici de pe pământ, în tovărășia unui spirit binevoitor, atunci n'ai decât să iei acest talisman de mare preț — cartea — și, pe cel care-l chemi, va răspunde de îndată chemării tale”.

Stilul însuflețitor al unei scrieri de valoare produce cetitorului momente atât de dulci și înălțătoare, încât sufletul adânc mișcat pare că se înalță din corp. Când isprăvești de cetit o carte de valoare, totdeauna rămâi cu regretul în suflet că lectura a fost prea scurtă, și ai impresia că te părăsește un bun pieten.

„Influența cetirii — zice un autor — e hotărâtoare adeseori asupra orientării unei vieți. Câți tineri au fost determinați **numai prin cetire** la o viață intelectuală, morală sau activă, la care nici nu se gândeau măcar mai înainte. Timpul când tinerețea e în floare, mai mult ca maturitatea și bătrânețea, trebuie să fie timpul preferat pentru lectură. Și cum gândirea tinde dela sine la acțiune, e natural, ca la începutul carierei mai mult ca la sfârșitul ei, să fie de folos. Tot astfel la această vârstă de avânt, de forță, de mlădiere și de curiozitate, este util de a-și lumina cineva calea, de a-și făuri armele sale pentru viață”. (Bourceau).

Iubite cetitor, ascultă vocea timpului „**Ia și citește!**”

David M. Făureșcu

Ordinea evenimentelor

în călătoria poporului Advent către Cetatea Sfântă

8. Vocea lui Dumnezeu anunță ziua și ora venirii lui Isus

„Cerul se închidea și se deschidea iarăși și se clătina. Munții se clătinau ca o trestie în vânt și aruncau împrejur stânci colțuroase. Marea fierbea ca o oală și arunca pietre pe țarm. Când Dumnezeu a făcut cunoscut ziua și ceasul venirii lui Isus, și a încheiat cu poporul Său legământul veșnic, El rostea o propozițiune, apoi se oprea un timp în care cuvintele se rostogoleau pe pământ. Izrailul lui Dumnezeu sta cu ochii îndreptați către cer și asculta cuvintele cari veneau depe buzele lui Iehova și se rostogoleau ca loviturile de tunet pe fața pământului. Domnea o solemnitate înspăimântătoare. La sfârșitul fiecărei propozițiuni, sfinții strigau: „Mărire, Aleluia!”. Fața lor era luminată de mărirea lui Dumnezeu ca și fața lui Moise când s'a pogrorit depe Sinai. Din pricina strălucirii acesteia nelegiuții nu-i puteau privi. Iar când s'a rostit binecuvântarea veșnică asupra acelor cari onorase pe Dumnezeu prin ținerea Sabatului Lui, a răsunat un strigăt tare de biruință asupra fiarei și chipului ei. — Experiențe și Viziuni, pag. 257.

9. Semnul Fiului Omului

„Curând s'a arătat norul mare, alb, pe care ședea Fiul Omului. Când s'a arătat la început departe, părea să fie foarte mic. Ingerul a spus că acesta era semnul Fiului Omului. Cu cât se apropia mai mult de pământ cu atât puteam și noi să deosebim mai bine mărirea ne mai văzută și Maiestatea Domnului Isus, cum ieșea ca să biruiască. O ceată de ingeri sfinți cu coroane strălucitoare pe cap îl însoțeau pe calea Lui. Nicio limbă nu este în stare să descrie măreția acestei priveliști!..... Idem, p. 257.

10. A doua venire a lui Hristos

„Norul cel viu al slavei și măreția neîntrecută se apropiau tot mai mult și noi am putut vedea lămurit făptura măreață a lui Isus. El nu mai purta o coroană de spini și pe sfân-

(Continuare)

tuL Lui cap odihnea o coroană de slavă. Pe veșmântul Lui și pe coapsele Lui sta scris un nume: „Împăratul tuturor împăraților și Domnul tuturor domnilor”. Fața Lui strălucea ca soarele în puterea Lui, ochii Lui erau ca flăcările de foc, iar picioarele erau ca arama lucitoare. Glasul Lui răsuna ca multe instrumente de cântat. Pământul se cutremura înaintea Lui, cerul se strângea ca o carte care se face sul, și fiecare insulă și fiecare munte a fost mișcate din locul lor. „Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogăți și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s'au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Ei ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mâna Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?”. Aceia cari cu puțin timp mai înainte voise să nimicească pe copiii sinceri ai lui Dumnezeu de pe pământ, trebuia să vadă acum măreția lui Dumnezeu care plana asupra lor. Si în mijlocul tuturor spaimelor lor se auzea glasul sfinților cari cu strigăte de voie bună ziceau: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru pe care L-am așteptat ca să ne mântuiască”. Idem, p. 258.

a. Morții cei drepti înviați pentru nemurire

„În mijlocul sguduirii pământului, al fulgerilor scânteietoare și al buburilor de tunete, vocea Fiului lui Dumnezeu chiamă pe sfinții adormiți. El privește asupra mormintelor celor drepti și apoi, ridicându-și mâna Sa către cer, El strigă: „Deșteptați-vă, deșteptați-vă, deșteptați-vă, voi care dormiți în pulbere și sculați-vă! În lungul și latul pământului, morții vor auzi acest glas: și cei ce-l vor auzi, vor trăi. Întreg pământul răsună de pașii acelei cete extraordinar de mare din toate națiunile, neamurile, popoarele și limbile. Din închisorile morții, ei vin, îmbrăcați cu mărirea nemuritoare, strigând: „O, moarte, unde-ți este boldul? O, moarte, un-

de-ți este biruința? Si drepti cei vii, împreună cu sfinții înviați unesc glasurile lor într'un strigăt lung de biruință și de bucurie”. Marea Luptă, p. 644.

b. Sfinții cei vii, gloriificați împreună cu sfinții înviați, sunt făcuți nemuritori

„Corpurile acelor cari fusese puse în mormânt purtând urmele bolii și ale morții, au ieșit afară în sănătate și putere nepieritoare. Sfinții cei vii sunt preschimbați într'o clipă și sunt răpiți împreună cu cei înviați în întâmpinarea Domnului în aer. Ce întâlnire măreață! Prietenii pe cari moartea îi despărțise, au fost reuniți ca să nu se mai despărță niciodată”. Experiențe și Viziuni, p. 258.

„El va schimba corpul nimicniciei noastre și-l va face asemenea cu corpul Său glorios. Chipul cel muritor și corupt, desbrăcat de grațiozitatea sa, mănjit altădată prin păcat, va fi acum desăvârșit, frumos și nemuritor. Toate defectele și diformitățile vor fi lăsate în mormânt. Primind iarăși libertatea de a mânca din pomul vieții din Paradisul pierdut altădată, cei mântuiți vor crește, până ce vor ajunge la statură deplină, în mărirea lor originală. Ultimele urme de blestem și păcat vor fi înlăturate, iar credincioșii lui Hristos vor apărea în „mărirea Domnului Dumnezeului nostru”, reflectând chipul desăvârșit al Domnului lor, în minte, în suflet și în corp. O, ce minunată mântuire, mult discutată, mult timp nădăjduită, contemplată cu o așteptare nerăbdătoare, dar niciodată înțeleasă pe deplin!

„Dreptii cei vii sunt preschimbați într'un moment, într'o clipeală de ochi. La glasul lui Dumnezeu ei au fost preschimbați în strălucire; acum ei sunt făcuți nemuritori și împreună cu sfinții înviați vor fi răpiți în văzduh spre a întâmpina pe Domnul lor. Ingerii, vor aduna pe cei aleși din cele patru vânturi, dela o margine până la cealaltă a pământului. Copiii cei mici vor fi duși de către ingerii sfinți în brațele mamelor lor. Prietenii pe cari moartea îi despărțise pentru mult timp, vor fi reuniți

spre a nu se mai despărți niciodată și cu cântări de bucurie ei se vor urca împreună către cetatea lui Dumnezeu". Marea Luptă, p. 645.

c. Descrierea celor mântuiți în noul Ierusalim

„După aceea am văzut un mare număr de îngeri, cari au adus din cetate un mare număr de coroane: pentru fiecare sfânt o coroană, având numele lui scris pe ea. Când Domnul Isus cerea coroana, îngerii i-o îmânău și cu inuși dreapta Lui, El așeza coroanele pe capul sfinților. Îngerii au adus și harfe și Domnul Isus le-a predat și pe acestea sfinților. Ingerul comandant a dat mai întâi tonul și apoi toate glasurile s'au înălțat într'un imn plin de bucurie și mulțumire, și fiecare mână a-luneca cu iscusință pe coardele harfelor, în sunete mărețe și desăvârșite, scoțând o cântare melodioasă. El a apucat poarta, a împins-o înapoi pe balamalele ei strălucitoare și a chemat pe aceia cari ținuse adevărul, să intre. Înăuntrul cetății se găseau numai lucruri de cari ochiul era încântat; pretutindeni ei au văzut numai slavă. Apoi Isus a privit la sfinții Lui mântuiți; fețele lor străluceau iar în timp ce El Si-a îndreptat ochii plini de iubire către ei, a spus cu glasul Lui frumos și melodios: „Văd muncile sufletului Meu și sunt mulțumit; mărirea aceasta bogată vi se dă vouă pentru veșnicie. Suferințele voastre au luat sfârșit. Nu va mai fi moarte, nici suferință, nici țipăt, nici durere nu va mai fi. Am văzut cum ceata celor mântuiți s'a plecat, și-au depus la picioarele lui Isus coroanele lor strălucitoare și, când El plin de iubire i-a ridicat din nou, ei au luat harfele lor de aur și au umplut cerul de cântecele și imnurile lor mărețe pentru Miel.

„După aceea am văzut cum Isus a condus pe poporul Său la pomul vieții și din nou am auzit glasul Lui cel distins, mai frumos decât orice cântare de instrumente pe care ar fi auzit-o vreodată vreo ureche omenească. El a zis: Frunzele pomului slujesc la vindecarea popoarelor. Mâncați toți din el". De pomul vieții atârnavu cele mai frumoase fructe din cari sfinții aveau voie să ia cât mai multe. În cetate se afla un tron măreț din care ieșea un râu clar de apă a vieții, limpede ca un cristal. De amândouă laturile râului se aflau alți pomi măreți cari purtau fructe bune de mâncare.

„Vorbirea este prea slabă ca să dea o descriere a cerului. Când privește această mi-a trecut pe dinainte, am rămas tăcută în admirare. Coplesită de frumusețea neîntrecută și de măreția ne mai pomenită, las pana jos și strig: O, ce iubire! Ce iubire minunată! Cea mai aleasă vorbire nu îndrăznește să descrie mărirea cerului, sau adâncimile de nepătruns ale iubirii Mântuitorului". — *Experiențe și Viziuni*, p. 259, 260.

d. Distrugerea nelegiuțiilor vii

„Atenția mi-a fost îndreptată din nou către pământ. Nelegiuții fusese nimiciți și trupurile lor moarte zăceau pe fața lui. Mânia lui Dumnezeu adunată în cele din urmă șapte plăgi, lovide pe locuitorii pământului, făcându-i să-și muște limba de durere și să blesteme pe Dumnezeu. Păstorii mincinoși fusese atinși mai ales de mânia lui Iehova. Ochii li se topise în orbite, și limba în gură, stând ei pe picioarele lor. După ce sfinții fusese liberați de glasul lui Dumnezeu, gloata nelegiuții și-a vărsat furia între ei. Pământul părea să fie potopit de sânge și trupuri moarte erau de la o margine la alta". Această distrugere este reprezentată prin nimicitorul descris în Ezech. 9, 1—6. — *Experiențe și Viziuni*, pag. 260. *M. L.* p. 656; *Mărt.* Vol. III. p. 267.

e. Implinirea ultimului serviciu din ziua cea mare de împăcare

„Acum are loc evenimentul preînchipuit înainte în ultimul serviciu solemn al zilei de ispășire. După ce serviciul în Sfânta Sfințelor era terminat și păcatele lui Izrail erau îndepărtate din Sanctuar, în virtutea sângelui de ispășire, țapul de trimis era adus viu înaintea Domnului și în prezența poporului, marele preot măturisea, toate fărădelegile fiilor lui Izrail și toate călcările lor de lege cu care au păcătuț și le pune pe capul țapului de trimis. Tot astfel și când lucrarea de ispășire din Sanctuarul cereș va fi terminată în prezența lui Dumnezeu și a îngerilor cerești, cum și în fața celor mântuiți, păcatele poporului lui Dumnezeu vor fi puse asupra lui Satana; el va fi declarat vinovat de tot răul pe care el l-a făcut. Si după cum țapul de trimis, fu dus într'un pământ nelocuit, tot astfel și Satana va fi exilat pe pământul pustiit, ca într'un pustiț gol și nelocuit. — *Marea Luptă*, pag. 658.

f. Judecata nelegiuțiilor în timpul celor o mie de ani

„Apoi am văzut tronuri de domnie și Isus și sfinții răscumpărați șezând pe ele, iar sfinții au domnit ca împărați și preoți pentru Dumnezeu. Hristos, împreună cu poporul Său, a judecat pe nelegiuții morți, comparând faptele lor cu cartea statutară. Cuvântul lui Dumnezeu, și hotărând fiecare caz după faptele făcute în trup. Apoi au prețuit pentru nelegiuții cât să sufere, după faptele lor și aceasta s'a scris în dreptul numelui lor în cartea morții. Si Satana și îngerii lui au fost judecați de către Isus și de către sfinți. Pedepsa lui Satana trebuia să fie cu mult mai mare decât a aceluia pe cari el îi înșelase. Suferința lui trebuia să întreaacă atât de mult pe a lor, încât nici să nu poată fi pusă alături cu aceea. După ce toți aceia pe cari el îi înșelase vor fi murit de mult, Satana încă trebuie să trăiască și să sufere mult mai mult". — *Experiențe și Viziuni*, p. 261.

Notă. Evenimentele din „Marea Luptă”, cap. 41, încep cu „Vocea lui Dumnezeu” și descriu ce se întâmplă cu pământul și nelegiuții de pe el dela acel timp până la sfârșitul celor o mie de ani. Nimicitorul din Ezech. 9, descris în acest capitol la p. 656, în legătură cu a doua venire, nu poate să aibă loc înainte de timpul când va fi auzită vocea lui Dumnezeu. Semnul de liberare (*M. L.* p. 656) pus pe sfinți în legătură cu evenimentele ce apar la vocea lui Dumnezeu nu trebuie să fie confundat cu pecetluirea sfinților. *Marea Luptă*, p. 613, *Experiențe și Viziuni*, p. 25, 251 și sfârșitul timpului de har sau de probă.

*Nota autorului.

M. Manea

„Nimic întinat nu va intra în ea (în Cetatea Sfântă)”, spune cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Numai acei cari vor ajunge la deplina sfințire a vieții lor vor putea intra în locașurile pe cari le-a pregătit Dumnezeu. Vreți să știți cum puteți ajunge la aceasta? Cumpărați

Sfințirea Vieții

o carte nouă, scrisă de sora E. G. White, apărută în Editura noastră

Organizarea unei școli

de Sabat

Acesta este primul din seria de articole extrase din notele luate cu ocazia adunărilor slujbașilor școlii de Sabat ținute la București în Ianuarie 1939 sub conducerea fr. Struve.

Factorul de seamă în orice întreprindere omenească, puterea ei de dezvoltare și putința de a-și aduce la îndeplinire țelul pentru care a fost înființată, este cu siguranță buna ei organizație. Căci într'o asociere în care persoanele sunt legate de un interes comun, există entuziasm, inspirație și putere. În formele de guvernământ, în armata de uscat și marină, în orice sistem de educație, în reformele morale și în activitatea bisericii creștine putem vedea cu prisosință rezultatele eforturilor bine organizate.

În școala de Sabat avem nevoie de putere, inspirație și entuziasm, ca prin ele să transformăm programul ei într'un serviciu viu și de folos spiritual. Ori, toate acestea nu pot fi create cu ajutorul vreunei invenții omenești; ele se capătă ca rezultat al eforturilor bărbaților și femeilor, cari compun școala de Sabat. Organizația împulște, conduce și economisește puterea. Organizația pentru școala de Sabat înseamnă creșterea vitalității și puterii ei de dezvoltare, făcând-o capabilă pentru scopul ei cel înalt — câștigarea de suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu. În această organizație ideală, persoane cu însușiri și experiențe variate pot lucra în unire pentru ajungerea unui scop precis, iar fiecare membru lucrează cu sinceritate și credincioșie în locul desemnat lui.

O atenție deosebită ar trebui să fie dată la organizarea fiecărei școli de Sabat, pentru că diferența între o gloată și o armată

instruită este numai organizația. Puterea unui om este mai mult decât dublată prin unirea cu puterile altuia care este însuflețit de aceeași țintă. Unitate în acțiune, acumulare de putere, succes în îndepărtarea dificultăților — acestea sunt o parte a organizației efective.

Spiritul profetic, ilustrând valoarea extraordinară a organizației, zice în Mărturii Vol. I, pag. 649, următoarele:

„Dacă nu vedem nevoia de acțiuni unite, și dacă există desordine, indisciplină și desorganizare în timpul acțiunilor noastre, îngerii, cari sunt perfect organizați și se mișcă în perfectă ordine, nu pot lucra pentru noi cu succes. Ei se întorc dela noi cu durere, pentru că ei n'au permisivitatea să binecuvinteze confuzia, indisciplina și desorganizarea. Toți acei cari vor să conlucreze cu solii cerești, trebuie să lucreze în unison cu ei. Toți acei cari au ungera de sus, vor încuraja, în toate eforturile lor, ordinea, disciplina și unitatea în acțiune și atunci îngerii lui Dumnezeu vor conlucra cu ei”.

Iată motivele pentru cari ar trebui să ne unim într'o campanie energică la ridicarea școlilor de Sabat prin organizarea lor cât mai perfectă. Frați lucrători, diriginți și instructori, amintiți-vă că școala de Sabat este factorul cel mai important în dezvoltarea lucrării advente. Dați școlii de Sabat o bună organizație și veți împlini cu prisosință porunca Domnului Isus: „Mergeți. . . . și învățați-i toate câte v'am poruncit”.

Comitetul Școlii de Sabat

Organul executiv al școlii de Sabat, care îngrijește de bunul mers al școlii cât și de buna ei organizare este comitetul școlii de Sabat. Manualul Comunității recomandă o adunare lunară a a-

cestui comitet, pentru rezolvirea și punerea la punct a tuturor problemelor ce reclamă o atenție deosebită. În acest comitet ar trebui să se studieze problemele administrative și planurile în vederea dezvoltării spiritului de slujire. Gândiți-vă că școala de Sabat este o organizație gigantică, formată din roțițe și dinți cari se învârtesc întreg anul. Că și la o mașină, sunt piese cari din cauza frecării se strică, altele se slăbesc și trebuie reparate sau înlocuite. Câte odată modelele vechi trebuie înlocuite cu altele noi și aceasta trebuie să fie făcută în timp ce mașina școlii de Sabat lucrează, dar comitetul, ca și mecanicii într'un garaj, sunt atenți și gata să intervină când e nevoie.

Acest comitet trebuie să aibă în grijă întreaga activitate a școlii de Sabat — ordinea, disciplina, raportarea membrilor, dacă instructorii își fac datoria pe deplin, dacă învață cu putere, precum și de nevoile educaționale și spirituale ale instructorilor și elevilor. Cea mai mare problemă pentru comitetul școlii de Sabat este câștigarea și aducerea în școala de Sabat a membrilor cari neglijează să vină sau nu sunt punctuali. Unii dintre ei sunt descurajați, alții au obosit pe calea credinței iar alții din cauza bolii, bătrâneții sau distanței prea mari până la adunare, nu pot să se împărtășească de binecuvântările cari rezultă din școala de Sabat. În calitate de comitet al școlii, luați carnetele și studiați fiecare nume al celor ce lipsesc; apoi cu blândețe, amabilitate și rugăciune, ajutați-le să-și regăsească securea pierdută, iar pentru cei cari au scuze bine motivate organizați clasele de familie și ramurile școlii de Sabat (aceste două vor forma un studiu aparte). Acest comitet se compune din slujbașii principali împreună cu predicatorul sau presbiterul Comunității.

Conducerea comitetului o are

dirigintele școlii. El supraveghează întreaga activitate, urmând în mare măsură sfatul celor cari sunt împreună cu el răspunzători de bunul mers al școlii de Sabat. Un diriginte trebuie să dovedească un spirit blând, împăciitor și gata să fie oricând servul tuturor. Un diriginte despot, încăpățânat și care nu vrea să se sfătuiască cu nimeni își face sieși rău și școlii pe care o conduce, pentru că nu va câștiga niciodată conlucrarea tovarășilor lui. Aceasta nu înseamnă că el trebuie să fie lipsit de inițiativă făcând numai ce-i spune comitetul. El va avea mult de făcut și va trebui să decidă singur în chestiuni de detaliu, în legătură cu aplicarea planurilor și hotărârilor luate. Dar el trebuie să aibă, pentru chestiunile de seamă, asentimentul ajutoarelor lui și ei să simtă cu el răspunderea lucrării. Dacă membrii comitetului sunt edificați pe deplin asupra răspunderii lor și dacă vor lua pe Domnul Isus ca sfătuitor al lor, puterea Lui le va fi în ajutor și înțelepciunea cerească se va dovedi în toate planurile lor.

Adunarea instructorilor

Succesul instructorilor în lucrarea de a învăța pe alții depinde în mare măsură de importanța care se dă adunării instructorilor. Chiar dacă ar fi numai doi instructori într-o școală de Sabat,

ei trebuie să se adune împreună cu dirigintele și secretarul și să țină adunarea. Nu socotiți această rotită din angrenajul școlii de Sabat ca fără de valoare: căci dacă ea nu este unsă la timp, va începe să scârțâie și întreaga organizație locală se va resimți. Aduceți-vă aminte că „în centrul lucrării școlii de Sabat stă instructorul, care trebuie să posede calități spirituale și intelectuale pentru această sfântă și nobilă lucrare”. În școala instructorilor ne putem desvolta prin împrumutarea de idei, planuri și metode de lucru, căci acolo unde există sfat și rugăciune, există și înțelepciune. Prezența la aceste ore ar trebui socotită ca un privilegiu și ca o datorie.

Dirigintele va purta de grijă ca să se țină regulat ora instructorilor. Lecțiunea o poate face unul dintre instructori — fiecare la rând — conducerea ei însă rămâne dirigintelui sau ajutorului său. La această oră participă instructorii, suplinitorii, conducătorii de secțiuni cu instructorii lor precum și dirigintele, ajutorul lui și secretarul, care trebuie să facă apelul prezențelor de fiecare dată. Datoria comitetului este de a depune oarecare eforturi ca adunarea să fie frecventată de toți, și dacă ea va fi făcută interesantă și de ajutor pentru ei, nici unul nu va absenta cu plăcere. Instructorii cari nu simt solemnita-

tea acestor zile și cari conduc o clasă fără să se gândească la ziua judecării care este gata să se arate, vor vedea cu durere că din cauza neglijenței și indiferenței lor, în loc de aur, argint și pietre scumpe, au clădit lemn, fân și trestie. . . . „lucrarea fiecăruia va fi dată atunci pe față”.

Pentru ca adunarea instructorilor să dea rezultatul cel mai bun, este bine să fie făcută într-o cameră alăturată adunării, sau într'un colț al sălii, dacă adunarea nu dispune decât de o cameră. Nu folosiți tot timpul orei cu întrebările lecțiunii, ci doar numai cu acelea cari sunt mai grele și cer o atenție deosebită, ca să mai puteți face și alte lucrări.

Va fi de cel mai mare folos pentru instructori, cât și pentru toți elevii, dacă se va întrebuița 5 — 10 minute, în care timp să se înalțe la Dumnezeu câteva rugăciuni simțite: atunci se va revărsa asupra claselor binecuvântările lui Dumnezeu, ca ploaia timpurie pentru semănăturile de primăvară.

În această adunare este momentul cel mai potrivit ca dirigintele să pună pe instructori în curent cu mersul școlii, hotărârile comitetului și planurile luate în vederea stimulării prezenței, studiului zilnic al lecțiunii și punctualitatea elevilor. Câteva cuvinte de încurajare din Mărturii, sau o idee din cursul instructorilor, când acesta există, va împropăta în mintea lor datoria ce o au.

Totul trebuie făcut scurt și cu inimă. Nu plictisiți pe oameni cu expuneri lungi și mențineți interesul și entuziasmul instructorilor, prezentându-le mereu lucruri noi și de folos. Astfel condusă, adunarea instructorilor va fi pentru toți cei prezenți un izvor de cunoștințe și acțiunile se vor uni pentru un singur scop — câștigarea de suflete pentru Impăria lui Dumnezeu. (Va urma).

C. Alexe

Comunitatea din Pitești lucrează cu sârguință în via Domnului.

Ce să citească Tineretul

„Vieța e înaintea voastră, tinerilor, și va fi așa cum o veți face“.

De îndată ce tânărul a ieșit de sub directa supraveghere a părinților, și după ce școala i-a dat în mâini făclia cunoștințelor, lectura și mediul social sunt factorii determinanți pentru vieța morală și spirituală a omului de mai târziu, ca și energia pe care el va fi în stare s'o dea societății. O lume nouă i se proiectează pe orizontul viitorului, apărându-i din zi în zi tot mai atrăgătoare dar și mai plină de griji și decepții. La un moment dat se simte stingher în ea, părăsit și la răspântie. Pe părinți, cei mai mulți dintre ei nu îndrăznesc să-i întrebe pentru că ei nu s'au arătat niciodată dispuși să asculte „nimirile“ copiilor lor, sau pentru că ei gândesc că părinții lor n'au pregătirea necesară să le ajute chiar așa de bine. Și atunci tânărul alege la sfatul cărților și al prietenilor față de care se simte mai liber. Două sunt izvoarele de unde tânărul primește îndrumări pentru lupta grea a vieții și de care depinde viitorul lor dar și viitorul bisericii și al Națiunii. Cât de curate și cât de alese ar trebui să fie ele, ca să corespundă năzuințelor de bine.!

„Influența cetirei e hotărîtoare adesea în orientarea unei vieți. Câți tineri au fost determinați numai prin cetire la o vieță intelectuală, morală sau activă, la care nici nu se gândeau mai înainte. Timpul când tinerețea e în floare . . . trebuie să fie preferat pentru lectură“. Dar influența cea mare a unei cărți bune e

slăbită din cauza buruienilor cari au cuprins câmpul literaturii. Astăzi, o sumedenie de cărți în loc să înalțe, să dea educație, să întărească sufletul plâpând și să desțelenească un ogor ce va aduce roade bogate, mai degrabă slăbesc mintea „și contribuie la pierderea puterii de a studia marile adevăruri despre misiunea și lucrarea lui Hristos — adevăruri cari ar trezi imaginația și aprinde o puternică și zeloasă dorință de Hristos“.

Multe cărți provoacă moartea celor cari le citesc; dar nu o moarte fizică, ci una cu mult mai grozavă — moartea spirituală și morală. Un iubitor de cărți s'a dus într'o seară în bibliotecă să-și scoată o carte din raft. În același moment, simți la deget o mică durere, ca aceea a unei înșepături. El se gândi că un ac a fost înfipt în scoarța cărții de niște persoane neglijente. Dar în curând degetul său începu să se umfle apoi brațul și în urmă corpul întreg, iar după câteva zile muri. Nu era un ac, care se găsea printre cărți, ci un șarpe mic dar veninos.

Câți șerpi alunecă și azi printre paginile cărților! Noi cetim, încântați fiind de stilul curgător al povestirii, și aproape nici nu simțim împunsătura de ac a celui rău care se strecoară, ne răneste și ne omoară. Câte suflete cari se pierd sunt otrăvite de șerpii dintre cărți.

Despre valoarea cărților în formarea caracterului creștin, sora White, în ultima ei mărturie adresată tinerilor chiar de pe patul de suferință, zice următoarele: „Cred că n'am să mai trăiesc mult. Lucrarea mea este aproape terminată. Spuneți tinerilor noștri că doresc ca aceste cuvinte ale mele să îmbărbăteze la acel

fel de vieță, care va fi cel mai atrăgător pentru ființele cerești, și că influența lor asupra altora să fie cea mai înobilatoare. Noi trebuie să alegem pentru tineri cărți care-i va încuraja la o vieță de sinceritate și-i va îndemna la deschiderea Cuvântului.” Iar mai departe adaugă: „Am putea să începem un curs de lectură așa de interesant, încât să atragă și să influențeze multe inimi. Dacă mi se va îngădui să lucrez mai departe voi fi bucuroasă să ajut la pregătirea de cărți pentru tineret.”

După puțin timp încetă din vieță. Ultimele ei cuvinte adresate tineretului, din imbold ceresc — și cari pot fi luate drept testament — se ocupau cu nevoia noastră de a avea la îndemână cărți bune. Ea n'a mai avut bucuria să-și vadă dorința împlinită, dar cuvintele ei pline de gingășia adevăratei Mame în Izrael, sfaturile ei de obârșie divină, mustrările ei serioase și directivele pe cari ni le-a schițat în timpul laborioasei ei activități de 70 de ani, au fost strânse într'un mănunchiu de pagini și poartă titlul „SOLII PENTRU TINERET“.

Iubiți tineri, îmi amintesc de o scenă petrecută în vieța de școală, care a avut o înrăurire deosebită asupra mea și pe care aș dori s'o văd avea în curtea fiecărui tânăr Adventist de Ziua Șaptea. Era în ajunul Săpt. de Rugăciuni a Mis. Vol. Directorul școlii, după ce vorbi inimilor noastre despre nevoia unei consacrări depline, ne propuse ca odată cu aceasta să aruncăm aluatul vechiu, adică toate cărțile rele cari puteau să țină în loc dezvoltarea noastră. Și, ca și E-feseni de altă dată, am făcut un foc mare în fața școlii, și tot ceea ce n'a contribuit la înălțarea su-

fletelor noastre a fost dat flăcărilor. Mulți dintre tinerii noștri au prețuit acea ocazie și le-a fost spre mântuire. Dar vail câțiva dintre ei n'au ascultat și ca rod al cetirii cărților fără de valoare, sunt azi pe calea pierzării. . . .

Dați laoparte tot ce vă împiedică în drumul vieții spre împărăția Cerului. Căutați în „**SOLII PENTRU TINERET**” răspuns la toate problemele ce vă preocupă și veți găsi acolo chiar vocea lui Dumnezeu care vă vorbește așa după cum o găsiți și în Sfintele Scripturi. N'am găsit niciodată o carte mai frumos scrisă, mai instructivă și mai plină de inspirație ca ea. Vrei să cunoști planurile pe care le are Dumnezeu pentru tine? Ai nevoie să pricepi în deajuns lupta ce trebuie s'o duci zilnic cu păcatul? Dorești oare să câștigi bătălia și să primești laurii biruinței? Îți place să umbli în lumină și să te pregătești cât mai bine pentru serviciu? Să duci viața de consacrare, să știi ce trebuie să vorbești, cum să te distrezi și cari să fie legăturile tale cu societatea? Atunci citește „**SOLII PENTRU TINERET**”, și viața ta se va ridica mereu până te vei pomeni în sfere mai înalte de cugetare, viața ta mai curată, vocabularul tău mai ales și acțiunile vieții tale îndreptate spre binele altora.

După cărți vine rândul mediului social — prietenii. Cari prietenii, cari, ca și cărțile bune, să ne ajute să ne despărțim de tot ce e pământesc, dând avânt năzuințelor noastre spre o viață sfântă și curată? Răspundem prin două cuvinte: **Oameni virtuțoși**.

În Sparta, Lycurg introduse obligativitatea prieteniei. Fiecare luptător era obligat să-și aleagă un prieten cu care și mergea la luptă. Dacă unul cădea, celălalt trebuia să-l aducă pe scutul său în pământul strămoșesc. „Tânărul ce pleacă'n lupta vieții, trebuie să imite pe soldatul spartan, adică să aibă un prieten, care să vegheze cu drag asupra lui, îm-

bărbătându-l la luptă și ajutându-l la izbândă”. Cu adevărat prietenia este „câșnicia a două suflete ce se unesc pentru a îndeplini munca vieții”.

Și aci gândul meu se îndreaptă spre pașii sovăelnici ai tânărului care este în căutarea unui prieten care completează pe deplin calitățile, care-l va înțelege și cu care va trebui să-și împartă bucuriile și întristările vieții — acea prietenie nedespărțită pe care o numim căsătorie.

Un bărbat încercat în lupta vieții și unul dintre cei mai buni educatori creștini, zice despre dorința noastră de a ne găsi un prieten:

„Nu sunt indiferent față de ispitele pe cari tinerii le întâlnesc în viața socială și în iubire. Voi vă găsiți la vârsta în care iubirea dă ghes, iar instinctele însă-mântate de Dumnezeu de a căuta un tovarăș de viață aleargă iute prin venele noastre. Dar vreau să vă atrag atenția că iubirea este curentul electric

al sufletului. . . . și dacă este rău îndrumat mai mult va arde și va ucide decât să aducă fericire”.

Vreți să nu fiți electrocuțați de curentul iubirii? Doriți voi să cunoașteți regulile și datoriile iubirii și al adevăratei prietenii? Nu întârziati de a adăuga la cursul de lectură și cartea „**Iubire, Curtenie, Căsătorie**”. Scrisă corect, cu multă simțire și curaj, vă va fi un îndrumător sigur în alegerea celui mai bun prieten.

Părinți, ajutați-ne să ne putem adăpa din fântâni ce nu seacă și dați-ne să bem apa de care nu vom înseta niciodată și care se va transforma într'un râu de apă vie pentru semenii noștri. Dați-ne în mână „**SOLII PENTRU TINERET**” și „**IUBIRE, CURTENIE, CASATORIE**”, și veți vedea îndată o schimbare fundamentală în mersul vieții noastre, și veți ajuta la formarea unei generații care să poată suporta „încercările din urmă”.

C. A.

Straja Dimineții în viața creștinului

„Fiecare dimineață să aibă textul ei, care să poată sta în inimă ca o picătură din cel mai rar parfum; el îți va parfuma viața ta zilnică”.

A studia textul din Straja Dimineții însemnează a avea o întâlnire regulată cu Dumnezeu, o întrevedere zilnică cu Izvorul oricărei binecuvântări și puteri, clipe liniștite numai cu El la studiu, și rugăciune. Dorești să faci cât mai mult în viața ta? Caută atunci să ai cât mai multe întâlniri de acestea cu Hristos, comora tuturor bunurilor cerești.

Ce privilegiu — să discuți cu Hristos în timp ce El își pleacă urechea Lui atentă spre sforțările inimii tale!

Timpul. Dimineața este cel mai sigur, cel mai liniștit, cel mai potrivit și cel mai economic

timp pentru consacrare personală. Orele de dimineață sunt în special potrivite pentru studiu, meditare și rugăciune. Atunci mintea este mai vie, mai activă, mai vigilentă și spiritul este mai simțitor spre rugăciune și cercetare personală. Impresiunile făcute în cursul dimineții sunt acelea cari domină cel mai mult în cursul zilei. Nu, tu nu poți să-ți permiți a da ochii cu ziua până când n'ai dat ochii cu Dumnezeu și nici nu poți privi în fața omului până când n'ai privit în fața lui Hristos. Nimeni nu se poate aștepta dela tine să fii pregătit a da piept cu greutatea zilei, dacă începi ziua numai cu propriile tale puteri. De aceea se zice: „Dimineața este momentul să-ți fixezi scopul viețuirii din aceea zi”.

Isus Insuși a găsit timpul de dimineață ca cel mai favorabil pentru rugăciune. „A doua zi dimineața, pe când era încă întunec de tot, Isus S'a sculat, a ieșit, și S'a dus într'un loc pustiu. Si se ruga acolo”. **Marcu 1, 35.**

Dimineața este timpul cel mai nemerit pentru consacrare în taină lui Dumnezeu, totuși „nu există timp sau loc nepotrivit pentru înălțarea de rugăciuni. . . . In învălmășagul străzilor, în mijlocul ocupațiilor și afacerilor zilnice, putem aduce cererile noastre lui Dumnezeu. Noi trebuie să ținem continuu deschisă ușa inimii noastre, și mereu să invităm pe Domnul să vină și să ia loc ca oaspete permanent în noi”. *Calea către Hristos pag. 123.*

Locul. Locul cel mai preferat este locul cel mai tainic, un loc singuratic, departe de gălăgia și larma vieții, departe de confuzia acestei lumi. Singur, numai cu Dumnezeu! Ce privilegiu suprem! Isus se retrăgea departe de la locul lucrului Său și mergea în câmpie să mediteze pe colinele verzi, printre munți și păduri, spre a păstra legătura cu Dumnezeu. „S'a dus într'un loc pustiu. Si se ruga acolo”.

Ăcest program de retragere în vederea rugăciunii, Isus ni-l recomandă și nouă când zice: „Ci tu când te rogi, intră în odăița ta, și roagă-te tatălui tău, care este în ascuns — și îți va răspăli”. *Matei 6, 6.*

A studia Straja Dimineții în liniște și singurătate este mijlocul ideal. Totuși anumite circumstanțe fac adesea imposibil pentru unii să găsească un loc pentru comuniune liniștită cu Dumnezeu. Este poate acesta cazul cu tine? Nu dispera, pentrucă „pe când mergi spre lucrul tău zilnic, lasă ca inima ta să se ridice spre Dumnezeu. . . .”

Trei lucruri principale cuprinde în sine Straja Dimineții. Studiul Bibliei, meditația și rugăciunea formează cele trei faze ale Strajei. Despre Domnul Hristos știm că „adesea disdedimineață putea fi găsit în anumite locuri

retrase, meditând, cercetând Scripturile sau rugându-se”.

1. **Studiul Bibliei** este o parte principală și o înlănțuire practică a Strajei. De altfel, rugăciunea în taină și studiul Bibliei sunt inseparabile. Adesea ați auzit spunându-se că rugăciunea este pâinea vieții spirituale, dar studiul Bibliei este hrana ei. Studiul Bibliei însemnează să ascultați ce a zis Dumnezeu în cuvântul Său fiecărui suflet în parte. Amin-tește-ți, el este mijlocul principal al lui Dumnezeu de a ne vorbi; datoria noastră e să ascultăm. Nu era și părerea lui David aceea? El zicea: „Fă-mă să aud disdedimineață bunătatea ta. . . Psalmi 143, 8.

Cât de important este deci ca noi să cercetăm paginile sfinte ca pe cuvântul viului Dumnezeu, ascultând cu atenție la ceea ce ne prezintă nouă personal Duhul Sfânt, cu dorința sinceră de a transpune preceptele Bibliei în experiențele noastre zilnice. Studiarea Bibliei într'un spirit de adevărată consacrare este partea esențială a Strajei Dimineții. Comoara de preț căpătată prin Straja Dimineții se găsește în câteva texte biblice cari te stăpănesc toată ziua întărindu-ți inima, inspirându-ți vieța, și stimulându-te pentru serviciul Domnului.

2. **Meditația** este strâns legată de studiul Bibliei, totuși există oarecare deosebire. Se spune că meditația este pentru studiul și cetirea Bibliei ceea ce este digestia și asimilarea pentru hrana zilnică. Nu va fi nicicând o hrănire reală fără ca cele mâncate să fie digerare și asimilate; tot așa nu poate să existe vieța spirituală și creștere fără ca sufletul să fie hrănit sistematic, regulat, zilnic cu ajutorul Pâinei Vieții, care se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu. Mănâncă Cuvântul, asimilează-l, trăiește-l; fă-l o parte din tine însuși. Uită pentru câteva minute în fiecare dimineață toate lucrurile pământești, și petrece în tăcere cu ochii închiși, cu inima liniștită și gân-

durile înălțate spre cer, ascultând la vocea Domnului.

Dumnezeu cheamă pe fiecare să comunice cu El prin meditație. El zice: „Opriti-vă (stați liniștiți) și să știți că Eu sunt Dumnezeu”. Ps. 46, 10. O atitudine meditativă va așeza sufletul nostru chiar în centrul lucrurilor spirituale, — ca să trăim în lumina lor, să mergem sub influența puterii lor, lăsându-le să miște sufletul. Meditația este indispensabilă spre a putea satisface creșterea spirituală, și ea ar trebui practică de fiecare.

3). **Rugăciunea** cuprinde în sine partea principală a întrevederii cu Dumnezeu. Studiul Bibliei e să ascuți la ceea ce a zis Dumnezeu, căutând să cunoști voia Lui; meditația este identificarea ta însuși cu solia Lui divină. Amândouă sunt necesare spre a face de folos Straja Dimineții. Dar aceasta nu este de ajuns; și noi trebuie să vorbim cu El: și să-I deschidem inimile noastre. . . . Minteaa noastră poate că se gândește la faptele Sale, la bunătatea Sa și la bogătele Lui binecuvântări; aceasta nu înseamnă însă o deplină comuniune cu Dumnezeu. Ca să comunicăm cu Dumnezeu, trebuie să ne adresăm Lui și să vorbim cu El privitor la vieța noastră de toate zilele. „Calea către Hristos”, pag. 114.

„In tăcerea singurătății să deschidem inima noastră înaintea ochiului a toate văzător al lui Dumnezeu. Rugăciunea în taină trebuie să fie ascultată numai de El. Ce cugetare înaltă! — singur cu Dumnezeul tău fără ca vreo ureche curioasă să asculte cererile tale. Fără ca cineva să stea la spatele tău, poți să stai de vorbă cu El despre tot ceea ce simte inima ta — despre planurile tale, problemele tale, speranțele tale, bucuriile tale, întristările tale, necazurile tale, desamăgirile tale, defectele tale, biruințele tale. Nu, povara voastră nu-i va face Lui greutăți; și nici îngrijirea de voi nu-L va obosi. . . .”

(Urmare la pag. 16)

DENTRU CEI MICUȚI

Urșii din pădure

„In seara aceasta am să vă spun o poveste despre doi urși. Cine vrea s'o asculte”, zise mătușica? Indată cei patru copii se strânseseră în jurul ei ca să asculte povestea.

„Odată”, începu ea, „Dumnezeu îi zise profetului Ilie: 'Să ungi pe Elisei. . . . ca prooroc în locul tău. . . . Voiu lăsa în Izrail șapte mii de bărbați, și anume pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal'. El a plecat și a găsit pe Elisei pe câmp la arat. Elisei cunoștea pe Ilie și știa că faptul că Ilie își aruncase mantaua pe el însemna că trebuie să-i urmeze ca profet, dar ar fi dorit să-și ia rămas bun dela părinți. Ilie l-a lăsat să se ducă și i-a zis: „Du-te și apoi întoarce-te”. Elisei s'a dus, dar s'a întors îndată și i-a urmat. Iată însă că a venit timpul ca Dumnezeu să ia pe Ilie la cer. Ilie se afla la Ghilgal cu Elisei. Ilie ar fi dorit să fie singur în momentul când avea să fie înălțat la cer. De aceea a zis lui Elisei: „Rămâi aici, te rog, căci Domnul mă trimete până la Betel”. Elisei a răspuns: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voiu părăsi”.

Când a ajuns la Betel, fiii profetilor cari erau elevi la școlile profetilor de acolo, au venit la el și l-au întrebat: „Știi că Domnul răpește azi pe stăpânul tău deasupra capului tău?” Și el a răspuns: „Știu și eu, dar tăceți”.

Ilie a rugat iarăși pe Elisei să rămână acolo, pentru că Domnul îl trimetea la Ierihon, dar și de data aceasta Elisei a refuzat. El nu voia să părăsească pe învâ-

țătorul lui, așa că au mers împreună spre Ierihon. Fiii profetilor au venit și acolo și l-au întrebat din nou dacă știe despre înălțarea lui Ilie la cer. De la Ierihon Domnul i-a trimis la Iordan. Atunci Ilie și-a luat mantaua, și-a făcut-o sul și a lovit cu ea apele Iordanului cari s'au despărțit în două și au trecut amândoi ca pe uscat.

Când au ajuns pe malul celălalt, Ilie a zis lui Elisei: „Cere ce vrei să-ți fac înainte de a fi răpit dela tine”. Elisei, a răspuns: „Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău”. Ilie a zis: „Greu lucru ceri, dar dacă mă vei vedea când voiu fi răpit dela tine, așa și se va întâmpla”.

Și pe când mergeau împreună, a venit spre ei un câr de foc, cu niște cai de foc și au răpit pe Ilie la cer într'un vârtej de foc. Acum Elisei știa că dorința îi fusese împlinită și că Spiritul Sfânt se coborise într'o măsură bogată asupra lui. Prima dovadă despre lucrul acesta a avut-o când a-

juns la Iordan și a lovit apa cu mantaua lui Ilie care căzuse la pământ când fusese răpit. Chiar la prima lovitură apele s'au desfăcut și el a trecut ca pe uscat.

„De acolo s'a suit la Betel. Și pe când mergea pe drum, niște băiețași au ieșit din cetate și și-au bătut joc de el. Ei îi ziceau: 'Suie-te pleșuvule! Suie-te, pleșuvule!' . . De fapt ei nu-și băteau joc numai de Elisei, ci și de Ilie care fusese luat la cer și prin urmare chiar de Dumnezeu căci Dumnezeu fusese Acela care răpise pe Ilie la cer și tot El trimisese și peste Elisei Duhul Sfânt. Dar idolatria și necredințioșia părinților lor îi aduseseră într'un așa hal de stricăciune, încât ei nu mai aveau frică nici de Dumnezeu și nici de slujitorii Săi. Dimpotrivă, ei ar fi trebuit să se bucure când l-au văzut pe Elisei și să-l salute ca pe urmașul marelui profet Ilie. Ar fi trebuit să fie fericiți că Dumnezeu avusese grijă de poporul Său și că le dăduse iar un profet, care să-i păzească și să-i sfătuiască mereu să nu cadă în idolatrie.

Dar copiii aceștia erau batjocoritori și nu meritau ca Dumnezeu să aibă grijă de ei și să-i ocrotească în mila Sa. Ei râdeau în chip batjocoritor de profetul lor și nu voiau să știe de învățăturile lui. Atunci Elisei se întoar-se spre ei și-i blestemă în numele Domnului. El determină astfel pe Dumnezeu să-i pedepsească El însuși și Domnul Dumnezeu trimise doi urși din pădure cari sfășiară patruzeci și doi dintre ei. Numai de doi urși a avut Domnul nevoie ca să-și aducă la îndeplinire pedeapsa Sa. Copiii n'au putut să fugă și au murit de o moarte îngrozitoare pentru a fi un exemplu și o avertizare pentru alții.

„Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi“

Versetul 15 din Psalmul 50 s'a împlinit cu mulți dintre frații noștri din Cehoslovacia. Vreau să vă povestesc câteva experiențe.

Una dintre surorile noastre avea un copil în vârstă de aproape un an. Bărbatul ei era un om sărac și abia putea să-și întrețină familia. Tot ce câștiga cheltuia la cărciumă, lăsând soției de multe ori atât de puțin că nu-i ajungea nici pentru cele mai mici trebuințe ale vieții.

Intr'o zi, tânăra sa soție n'avea nimic bucată de pâine în casă. N'avea nici lapte pentru copilaș și nici bani cu cari să poată cumpăra puțin. Copilașului îi era foame și plângea. Mama îngenuche și se rugă stăruitor la Dumnezeu să-i ajute în strămtorarea sa.

După câțva timp auzi o ciocănitură puternică în ușă. La început se gândi că poate este vreun copil răutăcios. Dar când ieși afară, rămase surprinsă văzând un țăran voinic stând în fața ușii. „Iertați-mă”, zise el, „am cumpărat acum aceste două vase dela târg și n'au fost mulse de ieri. Fiți așa de bună și aduceți-mi două găleți. Am să mulg vacile și vă voi lăsa laptele”. Natural, ea îi dădu bucuroasă cele două găleți pe cari le avea, pentru că vasele ei stăteau goale de multă vreme. După puțin timp se întoarse, aducând cu sine două găleți cu lapte proaspăt și bun — tocmai cât trebuia pentru copilul ei și pentru familie.

Această experiență a întărit atât de mult credința mamei, pentru că ea învățase de aci că există un Dumnezeu viu care răspunde la rugăciune.

Era imediat după războiul cel mare. Tatăl plecase la război, ca mulți alții, iar mama cu cei trei copilași ai ei rămăsese singură în mica lor colibă. Trecuse prin mari greutăți muncind spre a câștiga pentru ai casei pâinea de toate zilele.

În ciuda tuturor străduințelor ei, s'a întâmplat că într'o seară, ultima

bucată de pâine fusese folosită și nu le mai rămăsese nimic. Atunci mama și copilul ei mai mare s'au unit în rugăciune fierbinte către Dumnezeu pentru ajutor. Pe la miezul nopții au auzit pe cineva bătând la poartă, dar le-a fost teamă să iese afară în întunec ca să vadă cine este. Dar pentru că ciocăniturile continuau, mama îndrăzni să iasă în pridvor ca să întrebe cine strigă la o oră așa de târzie din noapte.

I s'a răspuns din întunec: „Eu sunt un soldat venit de pe front. Am adus o scrisoare și un pachet dela soțul dumitale”.

Când femeia deschise pachetul, găsi în el trei pâini și o cutie cu marmeladă. Si-a strâns îndată copiii în jurul ei și au mulțumit împreună Tatălui cerec care răspunsese într'un chip atât de minunat la cererea lor. Cuvintele Psalmistului s'au împlinit în totul: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi”.

J. Doubravsky

Domnul cere zecime

Una dintre surorile noastre era greu bolnavă. Văzând că i s'apropie sfârșitul, dori să fie botezată. Din nefericire, nu era nici un predicator prin apropiere ca s'o boteze și ea muri fără ca să îplinească acest act sfânt. Domnul știa că era binevoitoare să asculte și primi credința și spiritul ei de ascultare drept îndreptățire. Ea muri de o moarte fericită și binecuvântată.

Cu câteva zile înainte de moartea sa, ea avu un vis însemnat, în care simțea nevoia unei depline consacării.

După ce se trezi din somn, își aduse imediat aminte că pusese deoparte într'o ladă niște bani pentru zecime. Îi păstrase acolo cu nădejdea că mai târziu o să aibă mai mult și apoi să poată să-i dea la casa Comunității. Ea luă visul drept o avertizare. Numai decît, porunci băiatului ei să scoată zecimea și s'o dea la casa Comunității. La câteva zile după aceasta închise ochii și muri cu asi-

gurarea că Isus o va deștepta în dimineața învierii.

Ofițeri cari n'au putut să dea ordin să tragă foc

Pe vremea turburărilor din Bolivia, când aveau loc turburări interne și război la graniță, fratele Replogle conducea o mare grupă de credincioși Indieni dela școala misiunii sale la locul de botez în pampas (câmpie). El observă o companie de soldați strănși nu departe de ei dar crezu că ieșise pentru instrucție. Totuși, mai târziu, fu citat în orașul La Paz pentru ca să fie cercetat. Buletinul Diviziunii Americii de Sud scrie referitor la aceasta:

„În drum spre capitală, aghiotantul său, un funcționar civil numit subprefect, făcu această observație fratelui Replogle: „Nu înțeleg cum de n'ai fost ucis ieri”. Fiind întrebat, el explică rostul mișcării trupelor despre care, cu o zi mai înainte, fratele Replogle înțeleșese, fără să vrea, cu totul altceva. Trupele acestea fusese trimise pentru a împiedeca eventualele răscoale ale Indienilor și cu ordinul de a lua măsuri aspre pentru înnăbușirea lor. Cele două sau trei sute de Indieni cari mergeau dealungul câmpiei, pentru imaginația înfierbântată au apărut ca o mulțime de mii de oameni. Imediat au fost cerute în capitală avioane de bombardament și toți se așteptau la o ciocnire cu Indienii ostili (!). Compania de soldați primise ordin să distrugă mulțimea de Indieni, dar pentru că comandantul nu se simțea în stare să dea ordin să tragă asupra lor, chemă pe un altul să facă lucrul acesta. Dar nici acesta nu fu în stare să rostească cuvântul fatal. Pe când ezitau să dea ordinul acesta, ca împinși de ceva supranatural, observară că ceea ce li se părușe lor a fi o ceată de răsculați, era un botez de Evanghelistas (așa cum sunt numiți cei cari nu sunt Catolici). Când au ajuns în La Paz, evanghelistul Replogle și grupa sa, după ce au spus poliției cum s'au întâmplat

lucrurile, au fost lăsați să plece. În felul acesta trimise Dumnezeu îngerii Săi ca să apere vieța slujitorilor Săi în timp de războiu și turburare, după cum a făcut și în vremurile vechi".

Henri E. Boasch

(Urmare dela pag. 13)

Dumnezeu are plăcere când noi ne încredem în totul promisiunilor Sale. „Fiți stăruitori; fiți hotărâți. Prezentați făgăduințele lui Dumnezeu, și apoi credeți fără să vă îndoiiți. Nu așteptați să simțiți emoții deosebite, crezând că acestea trebuie să aibă loc înainte de a primi răspunsul din partea Domnului. Nu alegeți un fel deosebit în care Domnul să fie silnit să lucreze pentru voi înainte de a crede că primiți lucrurile pe cari i le-ați cerut, și aveți încredere în cuvântul Său, și lăsați totul în mâinile Domnului, cu deplina încredere că rugăciunii voastre i se va da ascultare, și răspunsul va veni chiar la vremea potrivită și în felul pe care Tatăl vostru cereș îl socotește bun pentru voi"... „Soliu", pag. 94, 95.

Cât de important este deci ca în zorii zilei — în fiecare zi — înainte de a începe altceva, să încerci această legătură care te va face cu siguranță mai pregătit să te arunci în realitățile zilei, în problemele și încurcăturile ei. „Legătura cu Dumnezeu încurajează gândurile bune, aspirațiunile nobile, clara înțelegere a adevărului și înaltele năzuinți spre acțiune. De ce să nu stăruim în a avea puțin timp în fiecare zi ca să stăm numai cu Dumnezeu? Întâlnește-te cu El în camera de audiență a rugăciunii tainice și apoi desfășoară-I Lui vieța ta, problemele tale, tot ce ai pe inimă. Nu este un privilegiu suprem?

„Consacrați-vă lui Dumnezeu în fiecare dimineață; aceasta să fie prima voastră lucrare în fiecare zi. Rugăciunea voastră să fie totdeauna: Doamne, primește-mă, ca să fiu al Tău cu totul. Toate planurile mele le depun la

picioarele Tale." Intrebuințază-mă astăzi în serviciul Tău. Rămâi cu mine și ajută ca toate faptele mele să fie făcute în numele Tău și în puterea Ta.... Amin".

Adaptare
C. Alexe

ANUNTURI

Fratele Ioan Gh. Ionică, în etate de 25 ani, din Comuna Mănești, județul Prahova, dorește un serviciu cu Sabatul liber. Cunoaște agricultura, grădinăria și florăria și este gata să îndeplinească orice alt serviciu.

Se caută pentru angajare o soră credincioasă în etate 35 — 40 ani, sănătoasă, care să mai fi fost în serviciu, spre a conduce întreaga gospodărie la o familie de 2 persoane. Sunt preferate persoanele cari se pricep bine la pregătirea mâncărilor, spălaturul rufelor, etc., și cari au o răbdare iubitoare pentru a îngriji de un bolnav.

Ofertele însoțite de recomandățiunea predicatorului Comunității și condițiuni se vor adresa la Secretariatul Conferinței Moldova de Nord în Cernăuți Str. Kohanowski No. 1.

DIRECTIUNEA PUBLICITATII DIN SUBSECRETARIATUL DE STAT AL PROPAGANDEI pune în vedere tuturor particularilor și instituțiilor particulare, că toate cererile ce-i sunt adresate trebuie să fie timbrate (8+1).

Celor netimbrate sau insuficient timbrate nu le va da curs, decât dacă se va plăti taxa îndoită, prin aplicarea de timbre îndoite, conform art. 41 din legea timbrului și a impozitului pe acte și fapte juridice.

Vând mașini de tricotate, diferite numere, noi și de ocazie; primesc orice fel de reparațiuni ce țin de această branșă. Dau și învățătură în scurt timp celor ce voiesc să învețe tricotajul. De asemenea primesc orice comandă în ce privește branșa tricotajului. Pentru informațiuni, doriții se vor adresa printr'o carte poștală la adresa: Ilie Fircică, strada General Eustațiu, 47, București 6 (Prin Ferentari).

Fratele Nicolae Dumitrescu din Comuna Policiori, jud. Buzău are de vânzare prune uscate la cuptor, cu prețul de lei 12 pe loc.

Schimbare în planul Misionar
1939

Săptămâna de rugăciune a Misionarilor Voluntari de la 1 — 8

Aprilie

Săptămâna Mare de colportaj
6 — 13 Mai

Săptămâna de Abnegație 4 — 10
Iunie

Necrolog

Copilul Virgiliu, fiul fratelui Mihai Bujor, membru al Comunității Tecuci, a adormit în Domnul în Sabatul dela 27 August 1938. Avem toată nădejdea că la venirea Domnului, părinții vor avea fericirea de a îmbrățișa din nou pe copilul lor.

I. D.

Fratele Neculai T. Ișlicaru, membru al Comunității Vulpeni, Județul Romanați, a fost chemat la odihnă în ziua de 28 August 1938. El a rămas credincios Domnului până în clipa morții. Sperăm să-l vedem la învierea dreptilor.

Gh. Popescu

Fratele Costache Adam, în vârstă de 75 de ani, membru al Comunității Cocargea, județul Ialomița, a adormit în Domnul în ziua de 28 Septembrie 1938. Prin credincioșia lui a fost un exemplu pentru cei din jurul său. Credem că la venirea Domnului se va număra și el printre cei drepti.

Gh. Diaconescu

Sora Florica I. Călinescu, în etate de 16 ani, fiica fratelui Ioan Călinescu, din Comunitatea Suta Seacă, județul Dâmbovița, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 6 Ianuarie 1939. Deși tânără, a dus o vieță care poate fi luată drept pildă. Sperăm să vedem pe iubita noastră soră la arătarea Domnului în mărire.

I. Solea

„Curierul Misionar“

Foaie lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10.
Abonamentul pe un an lei 100.